

ἀγωνιώσα. Ακουσόν μου Κυρία. Ὁ Κόμης δ' ἔσσεξ. . . .

• Ἐάν ὑπῆρξες συνένοχος του, σὲ συγχωρῶ. Διατί δὲν ἐσυγχώρουν καὶ ἐκεῖνον; δὲν ἤθελον τὸν βλέπειν ἀδιαλείπτως καθ' ὑπνους ἐξελέγγοντα τὴν σκληρότητά μου. Καὶ ἐντοσοῦτω ὁ Θεὸς εἶναι μάρτυς μου, ὅτι ἐάν ἡ ἐπεικεία μου δὲν τοῦ ἴδωσεν τὴν ζωὴν ἢ τὴν ἐλευθερίαν τοῦτο προήλθεν διότι ἐκεῖνος δὲν ἐζήτησε ταύτην. Τοῦ ἴδωσα εἰς καιροὺς εὐτεχεστέρους ἐν δακτυλίδιον εἰπούσο! Ἐπιστρέψόν μοι τὸ δακτυλίδιον τοῦ το, καὶ τὴν χάριν ἢν ἤθελες μοῦ ζητήσῃ θέλω σοὶ δῶσαι, ἀδιάφορον δὲ τίς ὁ αἰτήσαν ταύτην παρ' ἐμοῦ; ὁ ὑπερήφανος καὶ καταφρονητὴς λόρδος ἐπρωτὶ μῆσι κάλλιον ν' ἀποθῆ παρὰ νὰ ζητήσῃ χάριν ἐπιστρέφων μοι τὸ δακτυλίδιον.

• Ἡ ψυχραγοῦσα, ἐνῶ ἰλάλει εἰσέτι ἡ βασίλισσα, ἐξήγαγε κάτωθεν τῶν καλυμμάτων τῆς κλίνης τῆς τὰς ἰσχάδας καὶ μαραμέννα, χεῖράς της. Εἰς τὰς χεῖρας ταύτας ἔλαμπεν ἐν δακτυλίδιον.

• Εἰς τὴν θέαν τοῦτου ἡ βασίλισσα ἐξέφερε κραυγὴν ἐκπλήξσεως καὶ λύπης.

• Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, ! . . . τίς σοῦ τῶ ἴδωσεν; πότε; πῶς; πῶς; . . .

• — Ὁ Κόμης δ' ἔσσεξ, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, εἰς τὴν φυλακὴν του, καὶ διὰ νὰ ἐπιστραφῇ. . . . Ὁ σύζυγός μου ἐχθρὸς τοῦ κόμητος μ' ἐμπόδισε νὰ σὰς δώσω τὸ δακτυλίδιον τοῦτο.

• — Καὶ μοῦ ζητεῖς συγγνώμην; ἀθλία! Ζητεῖς χάριν οὐ ἢ αἴτιος τοῦ θανάτου τοῦ εὐγενεστέρου καὶ τοῦ μᾶλλον ἀγαπητοῦ τῶν εὐγενῶν μου ἔσσεξ, ἀγαπητέ μου Δ' ἔσσεξ. σ' ἐκτύπησεν ὁ πέλκευς τοῦ δημίου, μὲ προσκαλεῖς ἤδη, μὲ κράζεις, σ' εὐχριστῶ! κράζεις ἐμὲ, ἦεις ἐστεναζον διὰ τὴν ἀδάμαστον ὑπερφάνειαν σου, ἐμὲ, ἐτόιμην πολλὰκις νὰ σοῦ στεῖλω τὴν χάριν ἢν ἐνόμιζον ὅτι κατεφρόνεις, ὦ! ὁ Θεὸς ἄς σὲ συγχωρήσῃ, κατηραμένη! ἀλλ' οὐδέποτε περίμενε ἀπ' ἐμοῦ τὴν συγχωρήσιν. Σὲ μισῶ, σὲ ἀποστρέφομαι, καὶ ἐάν ὁ θάνατος δὲν σὲ ἀραρπάξῃ ἤδη, θέλεις ἐξελιωθῇ ἐπὶ τῆς λαίμητόμου διὰ τὸν θάνατον τοῦ οὐοῦ ἐγένετο παραίτιος.

• Ἡ Βασίλισσα καταβιβλημένη, ἐκτὸς ἐχυτῆς, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια της· βρεθείσα δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης της ἠρνήθη πᾶσαν τροφήν ἐξορίζουσα ἀπὸ πλῆσιν της τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τὴν παρηγορήσωσιν, ἢ νὰ τὴν συμβουλευσῶσι τὰς βοηθείας τῆς λαϊκῆς. Ω! ὅποιον λυπηρὸν θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὴν μεγαλητέραν βασίλισσαν τοῦ κόσμου θραυσθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἀνακαθημένη ἐπὶ προσκεφαλαίων ἕνα δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός· ἔχουσα τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς προσλωμένους ἐπὶ τῆς γῆς. Διέμεινε οὕτω δέκα ἡμέρας, προσέχουσα μόνον εἰς τὰς δεήσεις τὰς ὁποίας ἀπήγγειλεν παρ' αὐτῆς ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβριγίας.

• Τὴν δεκάτην ἡμέραν πρεσβεία τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας ἦλθε παρὰ τῆς βασίλισσας ἠτις ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ τὴν δεχθῇ, ἀλλ' ὅτε τῆς εἶπον οἱ σκοπὸς τῆς πρεσβείας ἦτο νὰ τὴν συμβουλευθῶσιν περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου της,

• Ἄ! εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ πρεσβεία πρόκειται νὰ λαλήσῃ περὶ τοῦ θανάτου μου, περὶ τοῦ θανάτου οὐ ἀναμένω μετὰ τσοῦτης ἀνυπομονητικῆς, καὶ ὅστις μόνος δύναται νὰ θέσῃ πέρας εἰς τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα δοκιμάζω, ἄς εἰσέλθῃ.

• Τότε εἰσῆγαγον τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα, τὸν λόρδον Ναύαρχον καὶ τὸν γραμματεῖα τοῦ Κράτους Κεκίλιον ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταβριγίας ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ μετ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἡ βασίλισσα, διὰ νεύματός της διέταξε νὰ μείνωμεν.

• Μεγάλη βασίλισσα, εἶπεν ὁ λόρδος σφραγιδοφύλαξ, ἐν ἧ μέρῳ τῆς ἀνησυχίας τὴν ὁποίαν δοκιμάζει ἡ Ἀγγλία διὰ τὴν βασίλισσάν της καὶ τῶν εὐχῶν τὰς ὁποίας τὸ ἔθνος ἀπευθύνει ὑπὲρ τῆς υἱείας της, ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν παρὰ τῆς Υ Μεγαλειότητος ἕνα δείγμα τῆς μεγάλης μερίμνης τὴν ὁποίαν δὲν ἐπαύσατε ἐπιδικνύουσα εἰς τὸν λαόν σας.

• — Γνωρίζω περὶ τίνος πρόκειται, μὴ ὀρδε, λαλήσατε μ' ἕλον τοῦτο.

• — Περὶ τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου σας ἤλθομεν ζητοῦντες ταπεινῶς τὰς ὑμετέρας διαταγὰς.

• — Κρατήσατε τὸ ἐκῆπτρον βασιλείων, θέλω βασιλεὺς νὰ μὲ διαδεχθῇ.

• — Ἐν δνόματι τοῦ Θεοῦ, ἀνέκραξεν ὁ Κεκίλιος ἡ Υ Μεγαλειότης ἄς ἐκφρασθῇ σαφέτερον, διότι πρόκειται περὶ τῆς ἡσυχίας, ἰσως τῆς σωτηρίας τῆς Ἀγγλίας.

• — Εἷς βασιλεὺς θέλει μὲ διαδεχθῇ, σοὶ τῶ εἶπον. Ὅθ εἶναι λοιπὸν ἐκ τῶν στενωπέων συγγενῶν μου, δηλ. ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος τῆς Σκωτίας. . . . ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας Στυάρτης, ὑπάγε!

• Ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας Στυάρτης; . . . Τὸ εἶπεν, ἐπρόφερον τὸ ὄνομά του. Τῶ κληροδοτῶ τὸ στέμμα μου ὅπως ἐξελώσω τὸ χυθὲν αἷμα;

• Παρατηρῶν τὴν συγκίνησιν ταύτην τῆς βασίλισσας ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβριγίας ἐκλίνε πρὸς αὐτὴν λέγων:

• — Ἐπιλάθου τῶν γηίνων ὅπως προσηλώσης τὸν νοῦν ἐπὶ τῶν ἐπουρανίων.

• — Τοῦτο πράττω, καὶ ἡ ψυχὴ μου ζητεῖ νὰ ἐνωθῇ διὰ παντός μετ' ἐκεῖνου.

• Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ φωνὴ τῆς ἐξηοθένησεν, αἱ πασμοῦδες κινήσεις της κατεσιγάζθησαν, καὶ κατελήφθη ὑπὸ βαθείας νάχνης δύο ὥρας μετὰ ταῦτα, ἐνῶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἐγὼ ἐθρηνοῦμεν ἔτι, εἰς τὸ ἀνάκτορον ἀνήγγειλαν βασιλέα Ἰάκωβον τὸν τῆς Σκωτίας, υἱὸν τῆς Μαρίας Στυάρτης.

Ἐνῶ οὕτως ἰλάλει ὁ λόρδος Γραχάμ ἐβρίβθη πάλιν ἐπὶ τῆς κλινοκαθέδρας τοῦ. Εἶχε κακῶς! ὄχρεα! οἱ περὶ αὐτὸν ἐκραξάν, βοήθεια! βοήθεια! ὕδωρ! Ἄλλ' ἦτον ἀργά! ὁ πιστὸς λόρδος Γραχάμ ὑπῆγεν νὰ συναντήσῃ τὴν εὐγενῆ Κυρίαρχου. Ἐν φύσημα ἤρκεσε ν' ἀποξηράνῃ τὸν κισδὸν ὅστις εἶχε θραυσθῇ πίπτων μετὰ τῆς δρυὸς τοῦ Αἰθάνου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)